

Arrest

nr. 139 474 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 13 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 september 2014 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GOOSSENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 22 juli 2010 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als studente.

1.2. De gevraagde verklaring van inschrijving wordt op 2 september 2010 afgegeven.

1.3. Op 30 september 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 17 oktober 2014 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [K. F.], Nationaliteit: Nederland, [...]”

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als student op 22.07.2010 en verkreeg de E-kaart op 19.07.2012.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan, Vandaar dat er op 18*07.2014 een uitnodigingsbrief werd verstuurd naar de gemeente met de vraag naar recente bewijsstukken van haar huidige economische activiteit of bestaansmiddelen.

Betrokkene werd op 24.07.2014 in kennis gesteld van deze uitnodiging. Zij heeft echter nagelaten om enig bewijsstuk voor te leggen dit terwijl er in de brief duidelijk vermeld staat dat betrokkene het verblijfsrecht kan verliezen bij gebrek aan bewijzen.

Betrokkene wist dus naar aanleiding van de uitnodigingsbrief duidelijk wat er van haar verwacht werd en wat de risico's waren. Toch is zij hier niet op ingegaan en heeft zij geen enkel bewijsstuk voorgelegd.

In hoeverre betrokkene nog zou voldoen aan de voorwaarden van art 40 §4, 1° lid (wet 15.12.1930), kan bij gebrek aan medewerking en bijgevolg ook bewijsstukken van betrokkene niet worden vastgesteld. Hierdoor wordt er dan ook overeenkomstig art. 42 bi3 §1 van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Nergens uit het dossier blijkt dat er sprake is van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art. 42 bis§1,2° en/of 3e lid (wet 15.12.1980).

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 149 van de Belgische Grondwet, van de artikelen 7 en 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingen-besluit), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Zij verschaft volgende toelichting bij haar middel:

“Aangezien de verwerende partij verwijst naar art. 42bis Vreemdelingenwet die erop neerkomt dat er een einde aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie kan (niet moet) gesteld worden in geval (art. 40, §4) men geen werknemer, werkzoekende, zelfstandige of student meer is én (cumulatieve voorwaarde) in geval hij niet over voldoende bestaansmiddelen of een ziekteverzekering beschikt (art. 40bis, §4, tweede lid Vreemdelingenwet is niet van toepassing want betreft familieleden);

Dat de verwerende partij zelf stelt dat de minister of zijn gemachtigde op grond van art. 42bis, §1 Vreemdelingenwet kan controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan;

*Dat de verwerende partij zodoende erkent dat de bewijslast bij de verwerende partij ligt;
Dat verzoekende partij de uitnodiging ontving om bewijsstukken van haar huidige economische activiteit of bestaansmiddelen bij te brengen;*

Dat zij onmiddellijk het nodige deed en een stukkenbundel via de sociale dienst, het bewijs van inschrijving bij de VDAB en het inschrijvingsbewijs van haar zoontje verzamelde en opstuurde naar de Dienst Vreemdelingenzaken;

Dat zij een kopie bijbrengt van hetgeen zij opstuurde;

Dat er geen aangetekende reactie gevraagd werd, zodat verzoekende partij deze documenten per gewone brief opgestuurd heeft;

Dat ofwel deze bundel toekwam en de verwerende partij hier onterecht geen rekening mee hield, zodat haar zorgvuldigheidsplicht geschonden werd, evenals haar motiveringsplicht omdat zij een motivering steunt op onvolledige feiten;

Dat ofwel deze bundel niet toekwam en de verwerende partij onterecht op geen enkele wijze naging of er mogelijks iets toegestuurd was dat niet aankwam, bijvoorbeeld door het sturen van een herinnering, zodat zij op die manier haar zorgvuldigheidsplicht geschonden heeft, evenals haar motiveringsplicht omdat zij een motivering steunt op onvolledige feiten;

Dat de verwerende partij stelt dat, omdat het niet zou kunnen worden vastgesteld of betrokkene nog voldoet aan de voorwaarden, zij zou dienen over te gaan tot het beëindigen van het verblijfsrecht van betrokkene;

Dat dit (1) onjuist is: men kan geen einde stellen aan het verblijfsrecht wanneer niet kan worden vastgesteld of men nog voldoet aan de voorwaarden; men kan enkel een einde stellen wanneer de verwerende partij effectief heeft vastgesteld dat men niet meer voldoet aan de voorwaarden;

Dat de interpretatie van de verwerende partij strijdig is aan art. 42bis Vreemdelingenwet;

Dat dit (2) onjuist is: indien er is vastgesteld dat men niet meer voldoet aan de voorwaarden kan men (facultatief) een einde stellen aan het verblijfsrecht; de wet voorziet niet dat dit (verplicht) moet;

Dat de interpretatie van de verwerende partij strijdig is aan art. 42bis Vreemdelingenwet;

Dat bovendien de motiveringsplicht geschonden werd doordat op geen enkele wijze werd gemotiveerd waarom men effectief van de mogelijkheid tot beëindiging van het verblijfsrecht gebruik zou moeten maken (men motiveert enkel hoe het komt dat men het al dan niet voldoen aan de voorwaarden niet heeft kunnen vaststellen);

Aangezien bovendien art. 42bis,§2.3° Vreemdelingenwet van toepassing is;

Dat een eenvoudige opzoeking in de databanken waartoe de verwerende partij toegang heeft, zou tonen dat verzoekende partij op 11 mei 2014 moeder is geworden, hetgeen evident een naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid betreft, en dat zij zich als werkzoekende bij de VDAB heeft ingeschreven;

Dat de verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden door na te laten even een opzoeking te doen (voor zover het al geen schending van de zorgvuldigheidsplicht zou betreffen om een herinnering te sturen bij afwezigheid van reactie op de uitnodiging tot het bijbrengen van stukken);

Dat de motivering dat zulks niet uit het dossier zelf blijkt, niet afdoende is, nu het de actieve taak van de verwerende partij is om effectief vast te stellen dat de betrokkene niet meer voldoet aan de voorwaarden;

Aangezien de verwerende partij motiveert dat uit onderzoek van het dossier zou blijken dat de vreemdeling geen aanspraak zou maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond;

Dat de verwerende partij stelt om die reden op grond van art. 54 van het KB van 8 oktober 1981 een bevel af te geven om het grondgebied te verlaten;

Dat art. 54 van dit KB evenwel geen voldoende rechtsgrond biedt voor het afleveren van een BGV;

Dat dit artikel enkel stelt dat de beëindiging van het verblijfsrecht wordt ter kennis gebracht door afgifte van een bijlage 21 met zo nodig bevel om het grondgebied te verlaten;

Dat er geen rechtsgrond wordt aangeduid waarom het nodig zou zijn om een BGV toe te voegen aan de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht;

Dat teneinde een BGV af te geven in de regel een of meer punten zoals opgesomd in art. 7 Vreemdelingenwet worden aangeduid, hetgeen in casu niet gebeurd is;

Dat dit een schending van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht betreft, evenals een machtsoverschrijding inhoudt, doordat men meent een BGV te mogen afleveren louter en alleen op grond van art. 54 van voormeld KB, evident vormt deze interpretatie ook een schending van de wet, namelijk art. 54 van het KB en tevens van art. 7 Vreemdelingenwet;

Dat de beslissing behoort te worden vernietigd, ondergeschikt behoort de beslissing gedeeltelijk te worden vernietigd daar waar het het bevel betreft;

Dat daarnaast de stelling dat men geen aanspraak zou maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, onjuist is;

5

Dat verzoekende partij recht heeft op gezinshereniging met haar Belgisch zoontje;

Dat deze aanvraag ondertussen ingediend werd, waarna de gemeente reeds een bijlage 19ter afleverde;

Dat de bestreden weigeringsbeslissing onvoldoende door de hoger vermelde motivering gedragen wordt, zodat onderhavige motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000, http://www.juridat.be/cgi_juris/jurn.pl);

Dat de formele motiveringsplicht een substantiële vormvereiste inhoudt;

Dat de schending ervan de beslissing onwettig maakt (schending art. 149 G.W. en art. 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen), zodat Uw Raad deze bestuurshandeling behoort te vernietigen;

Dat het eerste middel gegrond is, wegens schending van de zorgvuldigheidsplicht, schending van de motiveringsplicht (zowel op formeel als op materieel vlak), machtsoverschrijding en schending van de wet, met name de art. 42bis Vreemdelingenwet, art. 54 van het KB van 8 oktober 1981 en art. 7 Vreemdelingenwet [...]"

2.2.1. Onderzoek van het middel in de mate dat het is gericht tegen de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden

2.2.1.1. De formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt verwezen naar artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet en gemotiveerd dat verzoekster, niettegenstaande een hiertoe verzonden uitnodigingsbrief, geen bewijzen heeft overgemaakt inzake haar huidige economische activiteiten of bestaansmiddelen, zodat het voor verweerder onmogelijk is vast te stellen dat verzoekster nog voldoet aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt aangegeven dat nergens uit het dossier blijkt dat er sprake is van eventuele humanitaire elementen, die de voortzetting van het verblijf kunnen verantwoorden. Verzoekster ontwikkelt een betoog waarin zij stelt

dat niet wordt gemotiveerd waarom verweerder meent dat hij “*van de mogelijkheid tot beëindiging van het verblijfsrecht gebruik zou moeten maken*”, nu dergelijke beëindiging slechts een facultatieve mogelijkheid betreft. De Raad merkt vooreerst op dat nergens uit de motivering van deze beslissing blijkt dat verweerder zou hebben aangegeven over een gebonden bevoegdheid tot het beëindigen van het verblijfsrecht te beschikken. De bestreden beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden geeft verder aan dat de E-kaart werd verkregen als studente. Verzoekster erkent dat zij niet langer studeert. Zij kan dan ook niet voorhouden geen weet te hebben van de redenen waarom verweerder overging tot een onderzoek of zij nog wel gerechtigd is op een verder verblijfsrecht. Uit de motieven van de beslissing blijkt verder dat verweerder vaststelde dat verzoekster niet kon aantonen dat zij in een andere hoedanigheid nog gerechtigd is op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk als burger van de Unie. Hij stelde tevens vast dat er uit het administratief dossier geen humanitaire omstandigheden blijken die kunnen rechtvaardigen dat verzoekster – ondanks het gegeven dat niet blijkt dat zij nog voldoet aan de verblijfsvoorwaarden – het verblijfsrecht behoudt. Aldus blijkt op duidelijke wijze waarom verweerder ervoor opteerde het verblijfsrecht te beëindigen en geen gebruik te maken van zijn discretionaire bevoegdheid om verzoekster toe te laten tot een verder verblijf hoewel niet langer blijkt dat zij nog voldoet aan de verblijfsvoorwaarden.

De weergegeven motivering stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de in haren hoofde genomen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Middels het gestelde in het verzoekschrift geeft verzoekster ook aan op voldoende wijze kennis te hebben van de motieven die aan deze beslissing ten grondslag liggen. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

Waar verzoekster in de uiteenzetting van haar middel nog verwijst naar artikel 149 van de Grondwet, moet verder worden benadrukt dat dit grondwetsartikel niet van toepassing is op beslissingen van het actief bestuur (RvS 2 februari 1988, nr. 29.271; RvS 13 januari 1998, nr. 70.643), zoals de thans bestreden beslissing. In de mate dat het middel steun zoekt in deze bepaling, faalt het in rechte.

2.2.1.2. Wat de aangevoerde schending van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet betreft, dient dit te worden onderzocht in het licht van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, dat de grondslag vormt van de bestreden beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand,

gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

[...]

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

[...]"

Artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

[...]"

In casu beëindigde verweerder het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekster op grond van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat geen bewijzen werden voorgelegd die toelaten vast te stellen dat verzoekster, die initieel in het Rijk verbleef voor een duur van meer dan drie maanden als studente, op heden nog voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Uit een nazicht van het administratief dossier blijkt dat verweerder, na te hebben vastgesteld dat verzoekster blijkbaar niet langer studeert in België – terwijl haar het recht op verblijf van meer dan drie maanden werd erkend ingevolge haar studies in het verleden in België –, haar bij schrijven van 18 juli 2014 uitnodigde recente bewijzen voor te leggen teneinde haar activiteiten als werknemer, werkzoekende, zelfstandige, student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen aan te tonen. Hierbij werd tevens gevraagd een recent OCMW-atteest voor te leggen, met vermelding van de ontvangen bedragen alsook de omstandigheden waarin zij een beroep diende te doen op steun van het OCMW. Hierbij werd uitdrukkelijk vermeld dat dit van belang is, omdat zo rekening kan worden gehouden met verzoeksters persoonlijke situatie bij de beoordeling van haar dossier. Verzoekster werd er middels dit schrijven ook op gewezen dat zij indien zij naliet bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteiten in België of een alsnog aangevatte studie in hoofdactiviteit voor te leggen, het recht op verblijf van meer dan drie maanden kon verliezen. Tevens werd gevraagd eventuele humanitaire elementen aan te brengen. Er werd haar hiervoor één maand vanaf de kennisgeving de tijd gegeven. Verzoekster betwist niet dat zij deze uitnodigingsbrief heeft ontvangen.

Verzoekster stelt onmiddellijk te hebben gehandeld en een stukkenbundel te hebben opgestuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekster voegt thans een kopie bij van de stukken die zij toen zou hebben opgestuurd. Uit een nazicht van het administratief dossier blijkt evenwel niet dat verzoekster voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden deze stukken overmaakte aan verweerder. Los van het feit dat niet kan worden ingezien hoe een attest van inschrijving bij de VDAB dat dateert van 7 november 2014 – dat verzoekster bij haar verzoekschrift bijvoegt als zijnde een onderdeel van de door haar overgemaakte stukkenbundel – kan zijn opgestuurd in juli 2014, brengt verzoekster geen enkel bewijs aan zoals bijvoorbeeld een bewijs van aangetekend schrijven waaruit de Raad kan afleiden dat deze bundel zou zijn overgemaakt, laat staan wanneer. Verzoeksters verklaring blijft dan ook niet meer dan een bewering, die niet kan worden getoetst op haar objectiviteit. De Raad kan verder niet inzien waarom verweerder, bij gebreke

aan een tijdig antwoord van verzoekster op de verzonden uitnodigingsbrief, zou dienen over te gaan tot het bijkomend verzenden van een herinnering of tot enig onderzoek of verzoekster niet alsnog stukken had opgestuurd die niet zijn toegekomen. Dergelijke verplichting opleggen aan verweerder zou neerkomen op een te zware administratieve last. Hoewel op verweerder een plicht rust om het initiatief te nemen om alle nuttige informatie te vergaren indien hij overweegt een verblijfsrecht te beëindigen, rust ook op verzoekster een medewerkingsplicht om de informatie die verweerder vraagt over te leggen te verstrekken. In de uitnodigingsbrief werd daarenboven uitdrukkelijk vermeld dat verzoekster bij gebreke aan het overmaken van bewijsmiddelen haar verblijfsrecht kon verliezen, zodat zij ook niet onwetend kon zijn van het belang van dit schrijven. Verzoekster maakt aldus nog niet aannemelijk dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing ten onrechte geen rekening hield met bepaalde gegevens en/of stukken.

Verzoekster betoogt verder dat enkel een einde kon worden gesteld aan haar verblijf indien “*effectief [werd] vastgesteld*” dat zij niet langer aan de verblijfsvoorwaarden voldoet en dat de bewijslast hiertoe volledig bij verweerder ligt. De Raad merkt in dit verband allereerst op dat verzoekster werd toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden als studente. Uit de stukken van het dossier volgt dat verweerder verzoekster uitnodigde haar huidige economische activiteiten of bestaansmiddelen toe te lichten na te hebben vastgesteld dat er ernstige aanwijzingen waren dat aan de initiële verblijfsvoorwaarden, met name studeren in het Rijk, niet langer was voldaan. Verzoekster erkent ook dat zij sinds midden 2013 niet langer studeert in België en dat zij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen aldus niet langer voldeed aan de initieel geldende verblijfsvoorwaarden. In deze situatie blijkt niet dat verweerder artikel 42bis van de Vreemdelingenwet miskende waar hij vervolgens op 30 september 2014 verzoeksters verblijfsrecht van meer dan drie maanden beëindigde omdat verzoekster – die werd uitgenodigd stukken voor te leggen betreffende haar economische activiteiten of bestaansmiddelen in België – naliet aan te tonen dat zij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden om in een andere hoedanigheid een verder verblijf te genieten. Verweerder had blijkens de stukken van het administratief dossier slechts kennis van een korte tewerkstelling in België tot januari 2014. De vaststelling dringt zich op dat verweerder voor het vaststellen of is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden minstens ten dele afhankelijk is van de informatie zoals deze hem door de burger van de Unie wordt overgemaakt. Indien verzoeksters redenering zou worden gevolgd, waarbij de bewijslast volledig bij het bestuur wordt gelegd, zou verweerder in bepaalde gevallen nooit in de mogelijkheid zijn om een einde te stellen aan een verblijf van een burger van de Unie, zolang deze burger van de Unie – ondanks indicaties dat deze niet langer een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan genieten op grond van zijn initiële hoedanigheid – zich hult in stilzwijgen omtrent zijn recente (economische) activiteiten of zijn bestaansmiddelen en hiervan geen enkel bewijs overmaakt. Zo is het voor verweerder niet mogelijk alle informatie omtrent mogelijke (economische) activiteiten of bestaansmiddelen van een burger van de Unie te achterhalen. De Raad herhaalt dat verweerder weliswaar de plicht heeft een initiatief te nemen in deze, doch dat tevens van verzoekster kan worden verwacht dat zij hieraan haar medewerking verleent. De Raad oordeelt dan ook dat met name in de situatie die zich thans voordoet waarin het niet is betwist dat verzoekster een verklaring van inschrijving verkreeg als studente, doch zich niet langer op een recht op verblijf van meer dan drie maanden in deze hoedanigheid kan beroepen, het wel degelijk aan verzoekster toekwam om – hiertoe uitgenodigd – aan te tonen dat zij haar verblijfsrecht kon behouden in een andere hoedanigheid en dat verweerder toepassing kon maken van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet nu verzoekster naliet op dit punt ook maar het minste bewijs over te maken.

Er werd verder reeds aangegeven dat uit de motivering van de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht nergens blijkt dat verweerder zou hebben aangegeven over een gebonden bevoegdheid tot het beëindigen van het verblijfsrecht te beschikken. Integendeel zelfs, nu verweerder middels zijn motivering dat in de thans voorliggende zaak geen humanitaire omstandigheden blijken die kunnen rechtvaardigen dat verzoekster – ondanks het gegeven dat niet blijkt dat zij nog voldoet aan de verblijfsvoorwaarden – het verblijfsrecht behoudt, aangeeft dat er gevallen kunnen zijn waarbij het niet langer voldoen aan de verblijfsvoorwaarden niet leidt tot een beëindiging van het verblijfsrecht. Verweerder lichtte op duidelijke wijze toe waarom hij ervoor opteerde het verblijfsrecht te beëindigen en geen gebruik te maken van zijn discretionaire bevoegdheid om verzoekster toe te laten tot een verder verblijf hoewel niet langer blijkt dat zij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, met name nu geen humanitaire omstandigheden blijken.

Verzoekster tracht nog aan te tonen dat zij haar verblijf diende te kunnen behouden op grond van artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat de geboorte van haar kind op 11 mei 2014 een naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid is en zij als werkzoekende is ingeschreven bij de VDAB. De Raad merkt op dat deze bepaling enkel geldt voor zij die het verblijfsrecht genieten als

werknemer, werkzoekende of zelfstandige en onvrijwillig werkloos werden in de loop van de eerste twaalf maanden. Er moet ook sprake zijn van een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening. In casu werd verzoekster toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden als studente. Er werd in haren hoofde op geen enkel ogenblik een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer erkend. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder dat verzoekster tussen 1 september 2013 en 23 januari 2014 weliswaar werkte bij een bank, doch voor het overige lagen op dit punt geen gegevens voor. Verweerder wachtte vervolgens ruim acht maanden alvorens het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen. In deze tussentijd werd verzoekster ruim de tijd gegeven stukken voor te leggen die vermochten aan te tonen dat zij het verblijfsrecht als werknemer of werkzoekende of als zelfstandige vermocht te behouden. Zij liet evenwel na stukken voor te leggen betreffende de redenen waarom zij niet langer werkzaam was bij de betreffende bank, betreffende het gegeven dat zij een kind kreeg of betreffende eventuele pogingen om werk te zoeken. In dit verband legde zij evenmin het bewijs voor dat zij was ingeschreven als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening. Aldus blijkt niet dat verweerder, gelet op de gegevens die voorhanden waren, ten onrechte niet heeft vastgesteld dat verzoekster het verblijfsrecht kon behouden op grond van artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoekster ten slotte nog verwijst naar de aanwezigheid van haar minderjarig kind in België en stelt dat zij in functie van dit kind gerechtigd is alhier te verblijven en in dit kader reeds een verblijfsaanvraag heeft ingediend, merkt de Raad op dat niet kan worden ingezien in welke mate deze omstandigheid de wettigheid van de beslissing tot beëindiging van verzoeksters verblijfsrecht kan aantasten. De in casu bestreden beslissing betreft immers de beëindiging van een zelfstandig recht op verblijf als burger van de Unie, daar waar verzoekster thans een verblijfsaanvraag indiende teneinde te worden toegelaten tot verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, wat een afgeleid verblijfsrecht betreft. Dit betreffen twee duidelijk afgebakende en afzonderlijke verblijfsprocedures. De bestreden beslissing verhindert verzoekster als dusdanig ook niet haar verblijfsaanvraag in functie van haar minderjarig kind verder te zetten.

Gelet op het bovenstaande toont verzoekster niet aan dat verweerder niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding of dat deze kennelijk onredelijk of onzorgvuldig handelde waar deze een einde stelde aan haar recht op verblijf van meer dan drie maanden of dat deze handelde in strijd met de bepalingen van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Evenmin is er sprake van een manifeste beoordelingsfout of machtsoverschrijding.

2.2.1.3. Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd tegen de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

2.2.2. Onderzoek van het middel in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2.2.1. De Raad merkt allereerst op dat de vaststelling dat er grond is tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie niet automatisch leidt tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tevens op een andere grond tot een verblijf in het Rijk is gemachtigd of toegelaten. Wanneer verweerder constateert dat een vreemdeling als burger van de Unie geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk meer kan laten gelden, komt het hem toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. De beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. De beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden stelt enkel vast dat verzoekster niet langer voldoet aan de voorwaarden om als burger van de Unie te worden toegelaten tot een verblijf. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend dienen als basis voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische

grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij zijn verblijfsrecht wordt beëindigd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd gegeven heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskenning van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat *“Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l’ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché”* (RVV 13 maart 2012, nr. 77 137) (*“In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden”*, eigen vertaling), dan past het evenwel vast te stellen dat de bepalingen van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit volgens dewelke wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels *“een document overeenkomstig het model van bijlage 21”* dat *“zo nodig”* ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056, RvS 12 november 2013, nr. 225.455; RvS 23 januari 2014, nrs. 226.182, 226.183, 226.184 en 226.185).

2.2.2.2. Verzoekster voert met betrekking tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten onder meer de schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991. Zij betoogt dat artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit geen voldoende rechtsgrond is voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en dat in dit verband een motivering op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zich opdringt.

2.2.2.3. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“[...] Verzoekster kan bovendien niet worden gevolgd, daar waar zij stelt dat het bestreden bevel de juridische grondslag niet aangeeft waarop ze gesteund is.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

[...]

Artikel 52, §4, vijfde lid van het KB luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

In de bestreden beslissing wordt uitgebreid uiteengezet waarom een einde wordt gesteld aan verzoeksters verblijf van meer dan drie maanden. Er wordt bovendien gesteld dat uit onderzoek van het dossier blijkt dat verzoekster geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Omwille van die redenen leverde verwerende partij een bevel af om het grondgebied te verlaten.

De motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden, nu in de bestreden beslissing de feitelijke en juridische grondslagen worden aangegeven op grond waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen.

[...]

Louter ten overvloede dient te worden opgemerkt dat de Raad van State oordeelt dat de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten, twee afzonderlijke beslissingen zijn. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat beide beslissingen door middel van eenzelfde document, te weten de bijlage 20, ter kennis worden gebracht. (RvS 23 januari 2014, nr. 226.183)

De nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten, is derhalve zonder invloed op de wettigheid van de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden. [...]"

2.2.2.4 Wat de draagwijdte van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, kan worden verwezen naar de voorgaande bespreking in dit verband.

De Raad stelt vast dat verzoekster kan worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder heeft nagelaten in de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een (afdoende) motivering in rechte op te nemen. Aangezien in artikel 8 van de Vreemdelingenwet expliciet is bepaald dat bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten steeds de bepaling van artikel 7 van dezelfde wet die werd toegepast dient te worden vermeld, blijkt duidelijk dat de wetgever een groot belang heeft gehecht aan een correcte motivering in rechte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Een loutere motivering in feite of een enkele vermelding van artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit, dat enkel voorziet dat verweerder de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ‘desgevallend’ gepaard laat gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten, kon in casu derhalve niet volstaan. De Raad benadrukt ook dat zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid, hetgeen in casu niet blijkt, slechts aan de draagkrachtvereiste wordt voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokt (cf. RvS 15 februari 2010, arrest nr. 200.807).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, is aangetoond.

2.2.2.5. Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in zoverre het is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 september 2014 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS